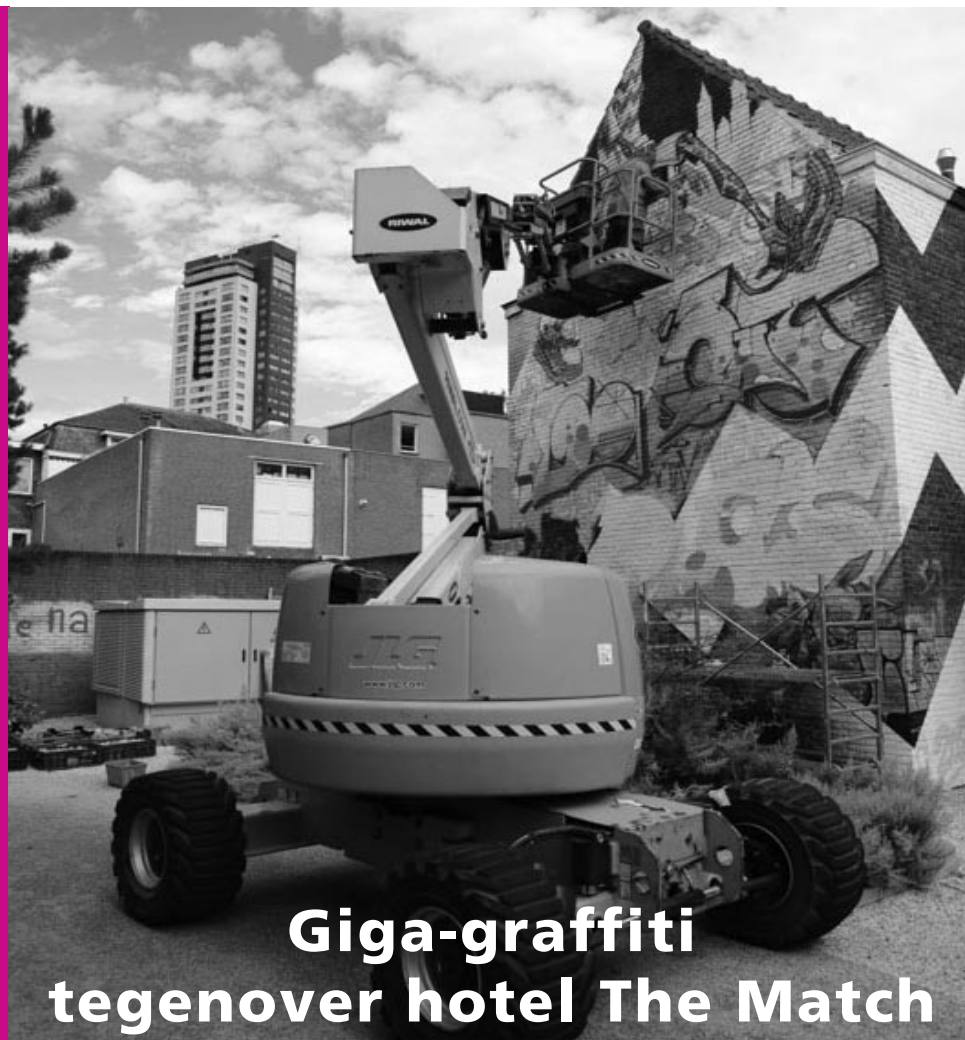

Giga-graffiti tegenover hotel The Match

Mensen in De Bergen keken onlangs op. Want op de zijgevel van een oud, achterafgelegen gebouwtje tegenover hotel The Match was in enkele dagen een enorme muurschildering verschenen. Waar de een de veelkleurige graffiti-afbeelding in stripstijl prachtig vindt, trekt de ander er ontstemd de wenkbrauwen voor op. Terwijl een derde zich afvraagt of dat zo maar mag op een monumentaal pand. Wat betreft dat laatste: het gebouwtje waar tot voor twee jaar een koffiebranderij en -proeverij in was gevestigd is géén monument. We waren benieuwd hoe eigenaar Paul Schuur van hotel The Match reageert op deze spontane kunstuiting recht tegenover de ingang van zijn hotel? 'Ik vind het prima en heb er geen enkele moeite mee', zegt Schuur. 'De muurschildering is een spontane actie geweest en niet in mijn opdracht of medeweten gerealiseerd. Ik zag op een morgen ook dat er een begin mee was gemaakt en heb de kunstenaars niets in de weggelegd en hun kunstwerk, dat is het naar mijn mening, laten afmaken. Ook al vanwege de Eindhovense elementen die ze er in hebben verwerkt.' Voor de volledigheid: het pandje met de giga-graffiti is eveneens eigendom van Paul Schuur.

De nieuwe grote muurschildering bij The Match is niet de eerste van dat formaat op de Kleine Berg. In 2017 voorzag de Spaanse kunstenaar ARYZ een zijgevel naast horecazaak Loods 61 van een enorme afbeelding als Bourgondische ode aan De Bergen.

Burendag bij De Treffer

Veteraneninloop De Treffer aan de Smitsstraat 17 doet op bescheiden wijze mee aan de nationale Burendag op zaterdag 26 september. De Treffer nodigt samen met stichting Stadstuin De Bergen buurtbewoners uit voor een kop koffie of thee met een koekje en op een later tijdstip eventueel gevolgd door een drankje. De landelijke Burendag heeft tot doel om de sociale samenhang in een wijk te vergroten door bewoners met elkaar in contact te brengen. Vanwege de voorschriften in verband met corona wordt bezoekers gevraagd zich vooraf per mail aan te melden bij De Treffer via secretaris@svbzo.nl of via info@stadstuindebergen.nl. De organisatie vraagt tevens begrip voor de mogelijkheid dat bezoekers moeten wachten vanwege een maximum aantal mensen dat tegelijk binnen mag zijn.

Ook Bewonersvereniging De Bergen houdt op 26 september een Burendag op het Wilhelminaplein. Exacte locatie en tijdstip is helaas niet bekend bij redactie BB.

ROMAN 'SCHERFVOET' OOK IN BOEKHANDEL

Ton van de Nieuwenhuyzen (72) debuteerde begin dit jaar met zijn roman 'Scherfvoet'. In eerste instantie gaf hij het boek in eigen beheer uit maar sinds begin augustus is 'Scherfvoet' ook te koop bij boekhandel Spijkerman aan de Kleine Berg.

In het Bergen Bulletin van januari 2020 staat een uitgebreid artikel over het leven van Ton van de Nieuwenhuyzen en zijn debuut als romanschrijver. Een leven dat alleen al een boekenkast zou kunnen vullen. Zijn schooltijd op een Nijmeegse kostschool van de paters Dominicanen was mede bepalend voor zijn (culturele) toekomst. De Toneelschool in Arnhem volgde en hij was in die stad eind jaren zestig van de vorige eeuw een van de leiders van het studentenprotest en in die hoedanigheid medeoprichter van een voorloper van de SP. Acteur bij het vroegere Eindhovense toneelgezelschap Proloog, docent dramalessen, scenarioschrijver. Hij beoordeelde vele honderden scenario's van anderen, werkte jarenlang samen met de bekende filmproducent Leon de

Winter en maakte daarna (tv-)documentaires. Schreef artikelen en beschouwingen en verwezenlijkte de afgelopen jaren zijn langgekoesterde droom met het schrijven van een roman.

Ton van de Nieuwenhuyzen attendeerde onlangs het Bergen Bulletin dat zijn roman 'Scherfvoet' sinds begin augustus te koop is bij Spijkerman, de in zijn beleving enige literaire boekhandel in Eindhoven.

'Dat laatste niets ten nadele van boekhandel Van Pierre overigens', schrijft hij. 'Stein Spijkerman heeft het boek in zijn vakantie gelezen en is dermate overtuigd van de kwaliteit dat het boek in elke boekhandel in Nederland, en vooruit ook Vlaanderen, te koop zou moeten zijn. Kan ik niet mee oneens zijn. Het begin is er in ieder geval. Een signersessie om het boek een verkoopstart te geven is helaas vanwege corona niet mogelijk. Net als het geven van een lezing, de geijkte gelegenheid om het boek onder de aandacht te brengen.'

Tot zijn verrassing zijn de reacties van lezers buitengewoon positief. 'Van zowel de 'gewone' lezer die wilt weten hoe het boek afloopt tot

de meer professioneel literair filosofisch geïnteresseerde lezer. Als debuterend romanschrijver heb je immers geen idee hoe anderen je werk beoordelen.'

Op op zoek naar een goed boek van een ras-Eindhovenaar voor jezelf of om het aan een ander cadeau te geven? Loop dan binnen bij boekhandel Spijkerman aan de Kleine Berg. Voor uitgebreide informatie over Ton van de Nieuwenhuyzen en zijn roman 'Scherfvoet' kijk op [www.stichtingdebergen.nl/archief Bergen Bulletin](http://www.stichtingdebergen.nl/archief/BergenBulletin). Het eerste nummer van 2020.

Foto: Henk Jan Drenthen

KUNST OF VANDALISME?

Is graffiti kunst of gewoon kwajongensgedoe of zelfs vandalisme? Dat is al decennialang een punt van discussie. Elke stad heeft met deze vorm van 'Urban Art' te maken. En het verwijderen van graffiti in de openbare ruimte is op gemeentelijke begrotingen een jaarlijks terugkerende post.

Hoe staat het in De Bergen eigenlijk met graffiti? Een rondje Bergen. De afbeelding van stripheld Spiderman (foto 1) op een zijgevel in de Smitsstraat is strak weergegeven en netjes afgewerkt. Voor weinigen storend waarschijnlijk. In tegenstelling tot het warrige, vormeloze geklieder (foto 2) op de hoek Smitsstraat en Prins Hendrikstraat en tegenover de Weggeefkast in 't Doorsteekje. Zeker geen meerwaarde voor het straatbeeld en ergerlijk. De grote graffiti-uiting bij het Treffinaterrein (foto 3) geeft daarentegen de omgeving weer wel iets extra's. En zo kom je nog meer graffiti in De Bergen tegen. Waarbij de vraag blijft: kunst of vandalisme?

Foto 3

Foto 1

Foto 2

C O L O F O N

- Tekst: Tom Adriaans, Henk Jan Drenthen
- Redactie: Lucas Nuchelmans, nuchel_01@hotmail.com
- Fotografen: Rob Stork, Henk Jan Drenthen
- Vormgeving: Henk Jan Drenthen
- Drukwerk: PrintPlan
- Oplage: 1300 stuks
- Distributie: Ignace Op de Macks, Kleine Berg 46, (040) 2442550, iodmacks@iae.nl
- Deadline komend nummer: vr. 28 aug.
- Verschijningsdatum: vr. 4 sept.
- Voor verdere informatie kijk op www.stichtingdebergen.nl

Vermalen tot gravel...

Als eerbetoon aan de onlangs overleden architect en filosoof Huub Segeren in 'Terug in de Tijd' een artikel dat deze Bergenbewoner in december 1997 schreef voor het Bergen Bulletin over de naderende sloop van oude Philipsgebouwen aan de Willemstraat. 'Bekijk deze Philips-gevel aan de Willemstraat nog maar eens goed. Want voor je 't weet is ook dit stukje historisch Eindhoven van de kaart verdwenen. Waar het Van Abbe Museum slachtoffer werd van welhaast een hetze tot behoud van een torentje, wordt hier binnen enkele weken een minstens zo stedelijk gevelbeeld vermalen tot gravel. Het pand - in 1920 ontworpen door architect L. Scheffer (en dus niet Roosenburg zoals menigeen denkt) - is door Philips gebouwd als ingenieursbureau. Ook de gemeente heeft de historische waarde van het pand ingezien, maar het gaat er omwille van economische motieven toch aan. Zo begraven we cultuur om haar te vervangen door het strakke ritme van onze economische realiteit. De nieuwbouw aanpassen aan 't bestaande pand vergt creativiteit, is te duur en beperkt de vrijheid van de architect die per slot van rekening ook met zijn eigen stijl zit. Een bijzondere compositie? Je kunt 't pand mooi of lelijk vinden, maar wat je in ieder

geval kunt constateren, is dat architect Scheffer zijn best heeft gedaan de gevel bezieling mee te geven. De opeenvolgende erkertjes en de diversiteit van het materiaal- en kleurgebruik leiden tot een bijzondere architectonische compositie. Wat bepaald niet gezegd kan worden van de twee belendende gebouwen die al veel te lang de Willemstraat van een kille sfeer hebben voorzien. Alhoewel ik niet pretendeer om het antwoord te hebben, weet ik wel dat afbraak van deze gevel haaks staat op de pogingen om Eindhoven boeiender en cultureler te maken. Misschien een alternatief om, zoals vaak in België', alleen de voorgevel te laten staan en daarachter nieuwe appartementen te bouwen. Nog spannender zou het zijn om de voorgevel als een soort van ruïne-achtige sculptuur solo te laten staan, eventueel afgestut op de nieuwbouw die erachter moet verrijzen. Zo zou een geluidsscherm kunnen ontstaan dat aan de binnenzijde bekleed wordt met klimop en samen met wat extra accenten zoals verlichting een boeiend geheel zou kunnen opleveren. Zo kan de mens wat bedenken, maar zonder veel effect. Want waar geen fantasie is, verdwijnen cultuur en expressie en resteert een nuchter, zakelijk en koel Eindhoven zonder opsmuk'.

VIRUSWAANZIN

Willem Engel is een gesjeesde pseudo-wetenschapper die bij gebrek aan succes dansleraar werd. Gebrek aan succes omdat hij na 6 jaar zijn proefschrift niet afkreeg. Toen zijn dansschool door Corona moest sluiten zag hij zijn kans schoon om van de nood een deugd te maken door een anti-Corona beweging op gang te brengen.

Als een ware Messias bestrijdt hij de ernst en gevolgen van Corona en heeft inmiddels een even fanatieke als agressieve achterban op de been gebracht.

'Gewoon een griepje mensen, niks aan de hand. U wordt bedonderd, de regering misleidt u.' Met een stuitend gebrek aan nuance vergeleek hij de mondkapjesplicht zelfs met het dragen van een jodenster. Hij verwijt de regering een dubbele agenda te hebben die bewust onze vrijheden wil afnemen. Hij roept op tot verzet en burgerlijke ongehoorzaamheid en predikt vanuit zijn dansschool een politieke revolutie. Met zijn roekeloze uitspraken lijkt Willem Engel nog het meest op een pure manipulator, een charlatan pur sang.

Als zoon van de beruchte voormalige krottenkoning van Rotterdam en zeer omstreden uitbater van de spookcamping Fort van Oranje valt de appel kennelijk niet ver van de boom. Mensen als Engel zijn als een adder onder de samenleving. Ze maken misbruik van de goedgelovigheid en gebruiken het komplotdenken als verdienmodel.

Intimi ontdekten bovendien dat de donaties die Willem aan zijn volgers vroeg niet bij zijn actiegroep Antivirus terecht kwamen maar op rekening van zijn dansschool. Dat hoeft natuurlijk geen kwade opzet te betekenen maar het wekt op zijn minst de nodige argwaan.

Willem Eng zal ik maar zeggen....

Tom Adriaans
tomadriaans@hotmail.com

De vele kanten van een Bergenbewoner

Bergenbewoner Bob Casemier (66) haalde begin augustus de lokale media met een zelfgebouwde vliegfiets naar afbeeldingen uit het begin van de 20e eeuw. Reden om Bob te vragen of hij nog meer van die eigen gemaakte juweeltjes bezit.

reeks soepele danspassen door de kamer. 'Maar ik vond andere dingen ook leuk.' Zoals tekenen: 'Ja, dat staat op twee.' Hij laat twee schitterende portrettekeningen zien. Van zijn vader en van zijn moeder. 'Mijn vader en moeder waren echt goede mensen. Ze hebben mij de kans gegeven om te doen

en motoren en nog honderden andere kleine en grote(re) dingen. Zijn kracht is dat hij bij alles wat hij doet zijn verschillende vaardigheden combineert en benut. Dat levert verrassende resultaten op en je komt ogen te kort in zijn huis. Of zijn creaties kunst zijn? Absoluut want steeds weer

Foto's: Rob Stork

Een verzoek dat niet zonder reden is want Bob heeft gouden handjes, zoals dat heet. 'En gouden voetjes', vult hij aan. 'Want ik ben ook een goede danser.' Een bewering die hij met een aantal soepele danspassen onderstreept.

Dat deze Bergenbewoner meerdere talenten heeft, is bij veel mensen bekend. Maar vraag je hem er zelf naar dan reageert hij eerst ietwat terughoudend, ja, zelfs wat ongemakkelijk. Een combinatie van verlegenheid en bescheidenheid. 'Ik heb die gaven bij mijn geboorte meegekregen. Mijn eigen verdienste is dat ik ze in meer of mindere mate heb ontwikkeld tot vaardigheden. Nogmaals, die aanleg is mij geschonken.'

Maar na enig aandringen wil Bob een beeld schetsen van wie en wat hij is. Zoals hij het zelf tenminste ziet. 'Ik ben op de eerste plaats een 'danseur'. Als ik me daar helemaal op had gericht, had ik het ver kunnen schoppen.' Hij onderstreept zijn uitspraak met een

wat ik echt wilde en waar mijn hart naar uitging.'

Dan is er nog Bob de muzikant. Hij pakt een gitaar en laat een Spaanse flamenco door de kamer sprankelen. 'Jammer genoeg willen mijn vingers niet meer zo goed.'

De volgende stop is het beroep waarmee hij vele jaren zijn brood verdiende: restaurateur. 'Voorwerpen terugbrengen in hun oorspronkelijke staat. Mooi en dankbaar werk. Heel precies. Echt handwerk en vakmanschap.'

Tot slot is er dan nog Bob de verzamelaar. Waarvan? 'Van alles wat mijn hart sneller doet kloppen.' Of verzamelen een talent is? Nou, ga dan maar eens bij Bob langs. Dan heb je het antwoord.

Zijn verzameling richt zich niet op iets bepaalds. Hij heeft fietsen, vaak in oude staat teruggebracht, uit vroegere tijden. Wielrenfietsen van een eeuw oud, vooroorlogse tandems, noem maar op. Maar ook bromfietsen

weet hij met zijn creativiteit en vaardigheden unieke, originele, soms bizarre maar bijna altijd verrassende voorwerpen te scheppen.

Enkele voorbeelden? Bob toont ons een aantal creaties waar hij zijn ziel en zaligheid in heeft gestopt toen hij ze maakte.

'Natuurlijk de Casemier Cox zweeffiets', zegt hij. 'Omdat die na anderhalf jaar werken net klaar is. Ik had geen vroegere bouwtekeningen van zweeffietsen, alleen wat vage afbeeldingen. Deze vliegende fiets heb ik zelf ontworpen en gebouwd.' Met alle precisie die hem eigen is. Zo kloppen de verhoudingen en afmetingen van alle onderdelen tot op de millimeter. 'Ik heb zoveel mogelijk oude materialen gebruikt. En als die er niet waren, maakte ik ze zelf en gaf ze een 'antiek' uiterlijk.'

Zijn meest dierbare bezit is de set Tanoi-luidsprekers. Die voorzag hij van een zelf ontworpen behuizing en noemde ze Odeon (afgeleid van het Latijnse Odeion, in de oud-

heid een gebouw voor zang- en muziekvoorstellingen) omdat ze eruit zien concert- en operagebouwen. Onder Odeon staat de toevoeging: 'B. Casemier Art Design', Hij begint een technisch verhaal over de coaxiale speakers en de 'hoorn' binnenin die voor een nauwelijks te evenaren weergave zorgt van lage tonen. 'Ruim 35 jaar geleden gemaakt en nog steeds ongeëvenaard.'

De volgende stop is bij een zelfgebouwd orgeltje met pijpen. Op de voorkant staat Deo-

Vervolgens naar zijn zolder die ik na mijn eerste bezoek twintig jaar geleden steevast 'het mooiste museum van Eindhoven' blijf noemen. Bob wijst op een rode trapauto. 'Uit 1963. Een Austin J40. Een wrak toen ik hem vond.' Een glanzende parel zoals hij er nu bijstaat. 'Ik heb de voor- en achterklep zelf gemaakt.'

Hij sluit zijn Tour de Casemier af met de twee tekeningen, van zijn vader en van zijn moeder, die hij al eerder liet zien. 'Ik heb

datum Ad Dei Gloriam wat zoiets betekent als een 'Godsgeschenk voor Gods glorie'. 'Helemaal zelf gemaakt. Ook de orgelpijpjes en de geluidsplaatjes erin die de toonhoogte en -kleur bepalen. De slangen die lucht naar de orgelpijpen leiden, zijn van messing. Ook zelf gemaakt.'

veel mooie tekeningen gemaakt maar deze twee zijn me wel het meest dierbaar.' En met die opmerking eindigt dit kijkje achter de voordeur van Bob Casemier, die zijn talenten steeds weer samenbalt voor het maken van bijzondere creaties die allemaal op hun eigen manier kunstwerken zijn.

VAN GESTEL NAAR GESTEL

In 1970 verhuisde ik van de Nicolaas Beetsstraat naar de Grote Berg, recht tegenover de ingang van het toenmalige politiebureau. Een lawaaiiger plek kun je je vooral in de weekenden niet voorstellen. De hele nacht werden dronken personen en andere arrestanten naar binnen geleid, wat meestal niet zachtzinnig en veelal met veel kabaal gepaard ging.

Van Gestel naar Gestel.

Daarna volgde een verhuizing van de Sophia van Württemberglaan naar de Karel de Grotelaan. Bijna Gestel naar Gestel. Toen kwam er een periode van ontrouw door voor een Peeldorp te kiezen met daarna opnieuw een ontrouwe periode in Woensel. De prachtige wijk 't Hool was zestien jaar ons thuis.

Totdat de plannen om op de plaats van de bakkersschool/ambachtschool aan de Anna van Egmondstraat een nieuw complex te bouwen. We waren er als de kippen bij om daar een plaatsje te veroveren, hoog uitkijkend over de Bergen. Met veel plezier kozen wij de weg terug naar Gestel. Het was toch wel een beetje thuiskomen in 2004. Al begon de wijk in de loop van jaren te veranderen. Meer expats, meer horeca op de Kleine Berg en minder samenhang tussen de bewoners. Die trend heeft zich helaas in de zestien jaar dat wij er woonden flink doorgezet. En dat ondanks de pogingen van Stichting de Bergen om van het buurtcentrum, Oranjestraat 1, een vast ankerpunt in de wijk te maken. Maar daar heb je naast de hulp van wijkbewoners ook de hulp van de gemeente bij nodig en die ontbrak de laatste jaren.

Helaas!

En sinds deze zomer hebben we opnieuw gekozen voor Gestel en zelfs op een steenworp afstand van ons eerste huis aan de Karel de Grotelaan. Een klein verbindingsstraatje tussen Hoogstraat en Karel de Grotelaan. Wat verspreid liggende voormalige industriepandjes en een splinternieuw studentencomplex. En... plannen de straat een flinke lift te geven door prachtige appartementen met werkruimte binnen enkele jaren te bouwen.

Dus reden genoeg om Gestel voor Gestel te verruilen en terug te verhuizen naar dat deel waar wij ooit zijn begonnen.

Henk Jan Drenthen

SYLVAIN VRIENS

De laatste reis van een Bergenbewoner

Een week voor zijn overlijden op 18 augustus vertelde Sylvain Vriens (77) waarom hij heeft gekozen voor euthanasie. Een laatste terugblik op het leven van een man die zijn hart had verpand aan De Bergen.

‘Een moeilijke beslissing, euthanasie?’, vraagt hij retorisch in de woonkamer van het huis aan de H. Geeststraat waar hij de afgelopen 43 jaar heeft gewoond. ‘Nee, niet echt. De laatste jaren heeft mijn leven echt geen kwaliteit meer. De kwaliteit die het leven de moeite waard maakt om geleefd te worden. Het is meer een lange lijdensweg geworden, zonder enig zicht op verbetering. Je kunt dan wel door blijven ademen maar ik vond het genoeg. Ik ben klaar met mijn leven.’

Foto's: Rob Stork

Is de keus voor euthanasie voor hemzelf weliswaar helder, veel anderen hebben er wel moeite mee. ‘Om verschillende redenen. Maar als ik het waarom van mijn besluit vertel, begrijpen de meesten het. Ik heb van niemand nog onbegrip teruggekregen. Iedereen heeft respect voor mijn besluit. Dat maakt het iets makkelijker. Maar ik snap tegelijkertijd heel goed dat het zeker voor mijn kinderen en kleinkinderen heel verdrietig is.’

Een half jaar na zijn aanvraag bij het Experti-

secentrum voor Euthanasie kreeg Sylvain Vriens te horen dat zijn verzoek was ingewilligd. ‘En half juli kreeg ik de datum en tijdstip te horen wanneer het zou plaatsvinden. Op dinsdag 18 augustus om 11.00 uur. Thuis, in mijn eigen vertrouwde omgeving. Die dag komt een klein team van het Expertisecentrum naar hier om me te laten inslapen.’ De maanden tussen zijn euthanasieverzoek en de definitieve beslissing waren gevuld met talloze gesprekken en onderzoeken. ‘Allerlei deskundigen, van artsen tot psychologen, hebben gekeken of de door mij aan-

gevoerde argumenten voldeden aan de wettelijke eisen die aan euthanasie zijn verbonden. Ik heb begrip voor het diepgaande onderzoek en de zorgvuldigheid ervan maar het afgelopen half jaar duurde erg lang. Maar ik kan niet anders zeggen dan iedereen met wie ik heb gesproken, de mensen die me in die periode hebben begeleid en ondersteund, fantastisch werk hebben gedaan. Hun betrokkenheid en respect deed me goed en iedereen liet me in mijn waarde.’

‘18 augustus ben ik klaar met een leven dat mij de laatste jaren geen kwaliteit of genot meer heeft gegeven.’

Het bericht met de definitieve datum, de datum waarop zijn leven zou eindigen, gaf hem veel rust. ‘Het was een opluchting. Zo van ‘mooi, 18 augustus is het dan zover. Dan stopt eindelijk de voortdurende pijn waarmee ik leef. Ben ik af van alle beperkingen in mijn leven. Beperkingen die alleen maar groter zouden worden. 18 augustus ben ik klaar met een leven dat mij de laatste jaren geen kwaliteit of genot meer heeft gegeven.’

Sylvain wordt sinds een jaar of tien gekweld door steeds ergere rugklachten die veel pijn en ongemak veroorzaken. Rugklachten zonder enige uitzicht op verbetering. Pijn die alleen maar nog erger zal worden. ‘Tegen die constante pijn krijg ik pijnstillers. Steeds meer en steeds zwaardere.’ Medicatie die niet alleen verslavend is maar ook bijwerkingen hebben. ‘Zonder pijnstillers kan ik niet leven. Ook dat is geen goed gevoel.’ Zijn rugklachten zijn niet dodelijk op korte termijn, hij is dus niet stervend. ‘Ik zou er honderd mee kunnen worden. Maar nog een kwart eeuw verder leven zonder enige kwaliteit en steeds aanwezige pijn? Nee, daar pas ik voor.’

Terugkijkend op zijn 77 levensjaren overheerst bij Sylvain tevredenheid. ‘Natuurlijk zijn er dingen die ik beter had kunnen doen, maar ik heb het zo slecht nog niet gedaan.’ Hij is geboren en getogen in Helmond. ‘Ik heb daar een goede jeugd gehad. Ging naar de HBS.’ Als 16-jarige scholier begon hij samen met een plaatselijke caféhouder met het organiseren van Rock ‘n Roll-avonden. ‘Sylvains Teenager Parties’ kondigt een affiche uit 1962 aan dat hij met gepaste trots

laat zien. „Het was nog echt de begintijd van de Rock & Roll en de jeugd in Helmond vond het prachtig.”

Die Teenager Parties bleken het zaadje te zijn voor zijn latere leven in de Eindhovense horeca. Maar zover was het toen nog niet. ‘Ik werd op mijn 18e opgeroepen voor militaire dienst. En had een grote kans te worden uitgezonden naar Nieuw-Guinea, de laatste Nederlandse kolonie in de ‘Oost’ die onafhankelijk wilde worden. Daar had ik niet zo zin in en ik wist uitstel te krijgen om mijn eindexamen HBS te kunnen doen.”

‘Natuurlijk zijn er dingen die ik beter had kunnen doen, maar toch, ik heb het zo slecht nog niet gedaan.’

Dat uitstel voorkwam dan wel uitzending en zelfs zijn dienstplicht maar om verschillende redenen besloot Sylvain toch voor het soldatenleven te kiezen. ‘En ik tekende voor vier jaar bij de Luchtmacht. Daar heb ik het geschopt tot verbindingsofficier. En al ben ik niet echt een type voor het soldatenleven, ik heb er vier mooie jaren gehad.’

Met het extra geld van zijn afzwaaipremium opende hij op de Eindhovense Kruisstraat café TufTuf. Een café dat zich mede onderscheidde door een originele tram midden in de zaak. ‘Een afgedankt tramstel gekocht in Amsterdam. Het stond eerst nog een tijdje op de stoep voor het café voordat ik het uiteindelijk naar binnen wist te krijgen.’ De volgende ‘halte’ na de Kruisstraat werd het Stratumseind. ‘Daar ben ik met café ‘t Knijpke, een klein kroegje halverwege de straat, verder gegaan. Toen dat te klein werd, heb ik het pand ernaast, een bouwval, gehuurd. En na een grote opknappklus en verbouwing ging dat café open. Met De Altstadt.’

De Altstadt? ‘Ja, dat ben ik begonnen. Er staat nog steeds dezelfde bar die ik er neer heb gezet. De naam heb ik afgeleid van de Düsseldorfer Altstadt, de oude binnenstad van Düsseldorf waar de brouwerij stond van het Stubsbier dat toen in veel cafés op het Stratumseind werd geschonken.’

In 1976 verkocht hij de Altstadt. En ging aan de slag in verschillende beroepen die allemaal op de een of andere manier met amusement hadden te maken. ‘Ik heb in de

speelautomatenhandel gezeten, in een bouwhandel voor horeca gewerkt, ben horeca-inspecteur geweest bij de Gulpener Bierbrouwerij en kwam uiteindelijk terecht in het casinowereldje in Eindhoven. Daar ben ik ook met pensioen gegaan.’

‘Ik heb altijd met veel plezier in deze wijk gewoond’

In 1977 koopt hij een bouwvallig huisje aan de H. Geeststraat en verbouwd het grondig. Hetzelfde huis waar zijn kinderen zijn geboren en waar hij 43 jaar later afscheid neemt van het leven. ‘Ik heb altijd met veel plezier

Die verbondenheid van vroeger zag hij de laatste tien jaar steeds verder afnemen. ‘Er kwamen andere belangen, horeca, projectontwikkelaars en vastgoedmensen kregen steeds meer invloed in De Bergen. En de belangen van bewoners zijn steeds vaker niet dezelfde als van die groep mensen. En dat komt de wijk niet ten goede vind ik. Zo ben ik ook bang dat de Kleine Berg op termijn een tweede Stratumseind wordt. Met alle problemen van dien. Nee, ik ben blij dat ik dat niet meer meemaak als het zover komt.

Ach, zegt Sylvain Vriens dan. ‘Het is mooi geweest. Ik neem met een goed gevoel afscheid

in deze wijk gewoond. Heb ook altijd een grote betrokkenheid met De Bergen gevoeld.

Dat was ook de reden om me al snel aan te sluiten bij het Bergencomité. De bewoners van toen wilden aan de ene kant het bijzondere karakter van de wijk beschermen en aan de andere kant meehelpen om de wijk de broodnodige positieve impuls te geven. Ik kijk met een goed gevoel terug op die tijd. De verbondenheid onder de bewoners toen was veel groter dan tegenwoordig. Iedereen wilde zich voor deze wijk echt inzetten.”

van het leven. Een leven dat in de meeste gevallen goed voor mij is geweest op de laatste jaren na.’

Hij zwijgt even. ‘Weet je. Er is één ding dat ik heel jammer vind. Dat ik de geboorte van mijn vierde kleinkind in november niet mee zal maken.’

Sylvain Vriens overleed op 18 augustus thuis in zijn woning aan de H. Geeststraat. Hij was 77 jaar.

Sylvain, goede reis, het gaat je goed.

Genieten van rust en groen op het Catharinakerkhof

Mensen die al langer in De Bergen wonen, hebben de rust op het St. Catharinakerkhof ongetwijfeld al ervaren. Voor degenen die deze groene oase aan de rand van de wijk niet kennen, is het een absolute aanrader.

Of je nu gelovig bent of niet, kerken en kerkhoven bieden veel mensen vaak rust. Waarom die twee plekken zo rustgevend zijn, is niet makkelijk te duiden. Maar het blijft een feit. Dat geldt ook voor het St. Catharinakerkhof aan de Zwembadweg. Wanneer je door de poort het kerkhof betreedt en de drukte en hectiek van de Eindhovense binnenstad achter je laat, word je bijna overvallen door de stilte en rust. Die voor een stadscentrum ongekende stilte en vredigheid lijken alle beslommingen en stress van het dagelijks leven van je af te doen glijden.

‘Op een vroege zondagochtend kom ik hier helemaal tot rust, tot mezelf’, vertelt Wil van de Rijt, bestuurslid van de stichting St. Catharinakerkhof die voor het beheer en onderhoud van het kerkhof zorgt. ‘Je hoort alleen de vogels en de wind. En wanneer in september en oktober de stralen van de zon de schoonheid van de kleurenpracht van de boombladeren nog meer benadrukt, krijg ik een overweldigend gevoel van rust.’

Nadat de stichting St. Catharinakerkhof in 1987 het beheer en onderhoud overnam van het toenmalige parochiebestuur, opende dat de mogelijkheid voor niet-parochianen om op deze mooie plek begraven te worden. ‘En daar maken ras-Eindhovenaren graag gebruik van. Veel van hen willen hier hun laatste rustplaats krijgen’, laat Joop Jansen weten, de eindverantwoordelijke voor het onderhoud van het kerkhof. Voor de dat onderhoud zorgt een groep van zo’n vijftig vrijwilligers. ‘Afhankelijk van het jaargetijde zijn die vrijwilligers er of elke zaterdag of om de zaterdag hier aan het werk. Dat houdt in het

bijhouden van bomen, struiken, heggen, planten en paden tussen de grafrijen.’

Vrijwilligers die ondersteuning krijgen van gildebroeders van het St. Catharinagilde Eindhoven Stad. ‘Wederom afhankelijk van het jaargetijde vier of zes gildebroeders’, aldus Joop. Het is voor die vrijwilligers, op een uitzondering na allemaal de pensioengerechtigde leeftijd gepasseerd niet alleen zinvol werk, het is voor de meesten ook een sociaal gebeuren. ‘Tijdens het werk maken we ook een praatje met elkaar’, vervolgt Joop. ‘En halverwege de ochtend lunchen we gezamenlijk aan een grote tafel. Uiteraard ‘coronaproof’. Op dit moment.’

Wil en Joop geven een korte rondleiding over het kerkhof. Langs bijzondere en monumentale graven. Ze wijzen de rustplaatsen aan van bekende Eindhovenaren, vertellen over de geschiedenis van het kerkhof en laten ook de diverse gebouwtjes bij de ingang zien. Alleen al hun verhalen afgewisseld met feiten, anekdotes en weetjes over deze bijzondere locatie maken een bezoek aan het Catharinakerkhof de moeite waard. Voor een voorproefje kun je terecht op de website www.catharinakerkhof.nl.

Midden op het kerkhof ligt sinds vorig jaar een plantentuin. ‘Door zelf planten te kweken besparen we op de onderhoudskosten en hebben we tegelijkertijd een minder mooi stukje kerkhof een stuk aantrekkelijker gemaakt en een nuttige bestemming gegeven’, meldt Gera Le Maire die samen met haar schoonzus deze plantentuin beheert. ‘Leuk om te doen, gezellig en dankbaar.’

Het rondje Catharinakerkhof eindigt bij de lange tafel waar ondertussen ruim twintig vrijwilligers en gildebroeders gezamenlijk en gezellig van een welverdiende lunch genieten. Wil van de Rijt: ‘Een belangrijk onderdeel van onze zaterdagmorgen hier op het kerkhof.’

Foto's: Rob Stork

De historie van het Catharinakerkhof

Het St. Catharinakerkhof aan de Zwembadweg is eigenlijk al het derde kerkhof met die naam en het eerste kerkhof op de huidige locatie. We gaan een flink stuk terug in de tijd. Naar de late middeleeuwen. Rond de vroegere Catharinakerk, op dezelfde locatie als de huidige kerk van die naam, werd een kerkhof aangelegd. Slechts 23 are groot maar dat was voldoende voor de gemeenschap van 3000 zielen. Na de vrede van Münster, in 1648, kwamen kerk en kerkhof onder protestants beheer. Maar katholieken konden er, vanwege de extra-inkomsten, nog steeds worden begraven. De prijzen? Begraven worden in de kerk, toen nog mogelijk, kostte f 6,30. Een graf op het kerkhof f 1,50. Wilden nabestaanden bij de begrafenis de klokken laten luiden dan kostte dat extra. Voor 'groot gelui' f 2,- en f 0,60 voor 'klein gelui'.

In 1810 werd de St. Catharinakerk en het kerkhof weer katholiek. Maar de kerk was te klein geworden en in slechte staat. Restauratie was te duur en uitbreiden leverde niet genoeg extra ruimte op. Daarom werd in 1857 besloten de kerk te slopen en op dezelfde plek een nieuwe, grote kerk te bouwen. Wel ten koste van het (eerste) Catharinakerkhof dat gesloten werd.

Een nieuw kerkhof werd aan de huidige Vestdijk geopend maar bleef slechts twintig jaar in gebruik. Dat was het tweede Catharinakerkhof. Er volgde in 1877 opnieuw een verhuizing. Naar de huidige locatie aan de Zwembadweg. Dat werd en is nog steeds het derde Catharinakerkhof. Wilden nabestaanden het graf van dierbaren mee laten verhuizen van 'twee naar drie' dan kon dat. Uiteraard tegen betaling. Dit derde St. Catharinakerkhof werd vroeger aan de noordkant begrensd door buitengoed Het Paradijs en het riviertje De Rungraaf dat de grens was tussen de toenmalige gemeenten Eindhoven en Gestel. Er kwam een gracht rond het perceel met een heg met thuja's als afscheiding. De ingang lag aan de kant van het Klein Paradijs. In

1916 werd de gracht gedempt en vervangen door de huidige, monumentale muur. Overigens is het Catharinakerkhof een Rijks- en gemeentemonument.

Het nieuwe kerkhof werd ingedeeld in vier klassen zoals toen gebruikelijk. De eerste klasse was voor notabelen en rijke fabrikanten, de vierde klasse voor armelui en doden die niet mochten worden begraven in gewijde grond. Er zijn opvallend veel graven van Belgen te vinden op het kerkhof. Vooral uit de periode van de Eerste Wereldoorlog (1914-1918) toen er veel Belgen die naar Nederland waren gevlucht werden begraven. Ook werden in diezelfde tijd militairen begraven van het aan de Belgische grens gelegerde 20e en 23e regiment. Ook in de Tweede Wereldoorlog werden er slachtoffers van de bombardementen op Eindhoven in 1942, 1943 en 1944 begraven. En er waren tijdelijke begravingen van evacués uit oorlogsgebieden in de periode september 1944 tot maart 1945.

In 1878 werd een lijkenhuisje gebouwd, samen met de woning van de grafdelver. Een renovatie in 1938 door architect Louis Kooken heeft de ingang het huidige uiterlijk gegeven. Bij de entree van de begraafplaats heeft een van de bijgebouwen de functie van aula gekregen. Geschikt voor onder meer afscheidsbijeenkomsten, condoleancegelegenheid en ontvangstruimte. Het kerkhof is zeven dagen per week open. In de zomermaanden van 9.00 - 19.00 uur, in de wintermaanden van 9.00 - 17.00 uur.

Enkele feitjes over het kerkhof

Het kerkhof is anderhalve hectare groot en biedt plaats aan 1600 graven. Sinds 1987 is het beheer en onderhoud in handen van de stichting St. Catharinakerkhof.

Foto's: Rob Stork

Vrijwilligers gezocht voor onderhoud Catharinakerkhof

De stichting Catharinakerkhof zoekt met spoed vrijwilligers voor het onderhoud van het kerkhof. Het werk is op zaterdagmorgen (grootste deel van het jaar om de week, enkele maanden in het najaar elke zaterdag). De werkzaamheden bestaan voor het grootste gedeelte uit onderhoud van het groen en paden op het kerkhof. Groene handjes geen vereiste. Naast dankbaar werk heeft het ook een grote sociale waarde. Vast onderdeel van de zaterdagmorgen is de gezamenlijke lunch. Voor informatie en kennismaking met het werk en de vrijwilligers kan men op zaterdagmorgen naar het kerkhof komen. Of per mail via: info@catharinakerkhof.nl.

IN MEMORIAM:
HUUB SEGEREN (1955-2020)

Huub Segeren, bouwer aan een betere wereld

Bergenbewoner Huub Segeren (64) bouwde niet alleen als architect aan een betere en vooral duurzamere wereld. Ook als filosoof streefde hij naar een wereld waar geluk gelijkelijk zou zijn verdeeld.

In zijn boek 'Beeldende architectuur' stelt hij vast dat veel eigentijdse bouwkunst zielloos is. 'Veel architectuur bevat geen beleving meer, is vooral heel zakelijk en functioneel. Terwijl goede architectuur per definitie duurzaam is en moet laten zien hoe de mens kan samenleven', vond Segeren die aan de TUE studeerde.

Als architect bouwde Huub Segeren met zijn bureau H3Architecten bijzondere thermen en wellness-centers in binnen- en buitenland. In eigen land onder meer uitgebreide complexen in Born, Tilburg en aan de Maarseveense plassen. In Oosterhout werd naar zijn ontwerp begin 2019 Spa One geopend, het grootste wellness-center in Brabant: In deze regio tekende hij onder andere voor de bouw van atelier-woningen (Eindhoven) en een spa (Geldrop).

Als filosoof bekeek Huub Segeren de wereld van verschillende kanten waarbij hij voor cultuur een belangrijke rol zag. In zijn periode als bestuurslid van de Club van Rome en ook daarna gaf hij uiting aan zijn maatschappijkritiek. 'De wereld staat er bepaald slecht voor, vooral wat duurzaamheid betreft', benadrukte Segeren steeds weer in interviews die hij gaf bij de publicatie van zijn boeken die hij schreef onder het pseudoniem Anselmus Poneli. Zo houdt hij in het boek 'De Stam' een pleidooi voor meer menselijkheid terwijl 'Het toekomstmanifest' een aanklacht tegen het kapitalisme is. Zijn denkbeelden als filosoof baseerde hij op politiek, ecologie, uiteraard filosofie, psychologie en met name economie. 'Het westerse kapitalisme maakt de wereld kapot en moet dus worden omgebogen naar een economie die recht doet aan de wereld en de mens', stelde hij. 'De mensheid zit op een dood spoor als geluk niet gelijkelijk wordt verdeeld.'

De oplossing van veel problemen was volgens Huub Segeren te vinden in het begrip 'verbinding': 'Verbinding tussen alles, tussen mensen, tussen religies en nog veel meer. Ik ben voor een vorm van beschaving die boven alle huidige beschavingen hangt.'

Huub Segeren, voormalig redacteur van het Bergen Bulletin, overleed afgelopen juni na een kort ziekbed.

Bergstraat 40 - T 040 2460661
Online afspraak maken op www.arenakappers.nl
www.instagram.com/arenakappers

ARENA
KAPPERS

EEN BEETJE ONDERNEMER ADVERTEERT IN HET BERGEN BULLETIN

Contact en info:
nuchel_01@hotmail.com

Rode
Kruis

Wij zijn overal, maar zonder jou nergens

De vraag naar voedselhulp neemt toe, we ondersteunen de gezondheidszorg en bieden mensen een luisterend oor. Zonder jouw hulp, zijn we nergens. Steun het Rode Kruis in de strijd tegen corona. Zodat we kunnen blijven helpen, zolang dat nodig is.

rodekruis.nl

Geef op

GIRO 7244

IBAN NL19 INGB 0000007244

• STRIPS • GAMES • MANGA •

SPECIALZAAK

Kleine Berg 33 • 5611 JS Eindhoven • Tel. 040 - 2 441 882 • www.eppo.nl

goedeboekendrukker

LAGE EN HOGE OPLAGE • MAXIMALE KWALITEIT • LAGE PRIJS

Kookboeken - Kinderboeken
Fotoboeken - Leesboeken
Kunstboeken - Lesboeken

Puzzelboeken - Schoolboeken
Managementboeken
Stripboeken - Magazines

www.goedeboekendrukker.nl

Wij lezen!

BOEKHANDEL
SPIJKERMAN

KLEINE BERG 5 • 5611 JS EINDHOVEN
T 040 269 37 26 • F 040 243 84 11

zeker niet de grootste,
maar wel de beste
boekhandel van Eindhoven

Bistro
Sophie
W.P.E.

Puur.. eerlijk.. eigentijds

Bistro Sophie Wilhelminaplein 14
5611HE Eindhoven • 040 2447321
info@bistrosophie.nl
www.bistrosophie.nl

GALLERY
REMBRANDT

KLEINE BERG 42
5611 JV EINDHOVEN
040 244 92 58
WWW.GALLERYREMBRANDT.COM

AUTOMAAT

Rijschool de Bergen
tel. 06 - 1650.64.64

ENGLISH

**ONDERNEMER,
HOOGSTE TIJD OM TE
ADVERTEREN IN HET
BERGEN BULLETIN**

Contact en info:
nuchel_01@hotmail.com

THE PRINCE
BAR & RESTAURANT

**Onbeperkt eten met een ruime
keuze uit kleine gerechtjes
v.a. € 25,00**

Wilhelminaplein 9 te Eindhoven,
T 040 - 236 69 55
www.theprince.nl

'Voorwerpen terugbrengen in hun oorspronkelijke staat. Mooi en dankbaar werk. Heel precies. Echt handwerk en vakmanschap.'

Bergensbewoner Bob Casemier over zijn passies

BERGEN

NIEUWSBULLETIN VOOR BEWONERS, BEDRIJVEN EN INSTELLINGEN IN DE BERGEN

BULLETIN

De Bergen volop in de steigers

Foto 1

Foto 2

Foto 3

De Bergen is een wijk in beweging. Er wordt vrijwel steeds ontwikkeld, gebouwd en verbouwd, gesloopt en geschilderd. En als dat op een hoger niveau gebeurt dan de straat zijn er steigers nodig zoals is te zien in een aantal straten waar lange steigers worden gebruikt om dingen te doen en in een bepaald geval ook te voorkómen. Op de Kleine Berg (foto 1) is ter hoogte van huisnummer 49 een doorkijkje naar achter, daar staat een grote steiger rond nieuwbouw. Bijna tegen de achterzijde van Hotel The Match wordt gebouwd. Een appartementencomplex dat zeer duurzaam wordt opgetrokken. De toegang tot de nieuwe woningen komt aan de Kleine Berg. De oplevering is hoogstwaarschijnlijk nog dit jaar. In de H. Geeststraat staan eveneens een aantal woningen in de steigers. Om de onderhouds- en schilderwerkzaamheden in weer en wind te kunnen doen is deze steiger 'stijlvol aangekleed in het wit'. De steigers halverwege de Catharinastraat (foto 3) staan daar vooral om de gevels van vijf kamerwoningen met zo'n dertig studio's te ondersteunen. Recent werd geconstateerd dat het cement tussen de bakstenen op veel plaatsen is vergaan en zelfs verdwenen. De steigers houden de boel letterlijk en figuurlijk bijelkaar. Restauratie of verbouwing blijken te dure opties zegt eigenaar woningstichting St.Trudo en dus blijft alleen sloop (en ongetwijfeld vervangende nieuwbouw) over. En de tientallen bewoners? Die krijgen vervangende woonruimte aangeboden en enkelen zijn inmiddels reeds verhuisd naar betrouwbaarder onderdak.

Een buitenverblijf in de Bergen

Meerkeuzenvraag:

Wat is de verklaring van deze foto, eind augustus gemaakt in de H. Geeststraat?

- a) Ik ben maar buiten gaan slapen want het was zo heet in huis.
- b) Mijn inboedel staat klaar voor de verhuishwagen. Zelf ben ik even naar de bakker.
- c) Altijd al een buitenverblijf in de Bergen willen hebben
- d) Woningnood groot in wijk De Bergen
- e) Geen zin om mijn rotzooi zelf op te ruimen. Heb het daarom maar op straat 'geflikkerd'.